

Учениятъ убѣждава простия богаташъ да праша дѣцата си на училище, но той не иска, та му казва:

Богатиятъ: що ми дрѣнкашъ ти?. Не знаешъ ли?

Азь се не яде,
Буки не преде,
Вѣди лозе не копей
Глаголъ вика: дай!

Учениятъ: Добрѣ!

Азь се не яде,
Буки не преде,
Вѣди лозе не копей
Ами кой го копей?
— Който глаголъ не знай!

Всичкитѣ дѣца знаели да пѣятъ училищни пѣсни и да декламираатъ. За това тѣ обичали учителя си Славейкова. Ала и той ги обичалъ. Винаги ги извождалъ на разходка извънъ града. Каралъ ги тамъ да тичатъ, да се борятъ, да играятъ на роби, опка, джиликъ и други игри. Самъ учительтъ играялъ съ тѣхъ. Ако би да го ударятъ съ топката въ играта, той се подлагалъ да го възсѣднатъ, ала никой ученикъ не правилъ това. Па и той, кога хванѣлъ топката и удари нѣкого, не го ездѣлъ на „чушъ“. Съ една дума, ученицитѣ играяли съ учителя, ала винаги го уважавали и пазили.

Дѣйността на Славейкова въ Цариградъ.

Нѣколко пѣти Славейковъ е отивалъ въ Цариградъ, ставалъ учитель, издавалъ пѣснопойки, календари, вѣстници и т. н. Ала гърци и турци не го оставяли на мира. Винаги гоненъ, запиранъ въ тъм-